

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Fehér hó fia

Keleti vagyok, tízezer éve nyugaton felejtve. Nyugati vagyok örökre keletre ítélve. Szabad ember vagyok, csak kiszolgáltatott.

Harcban, munkámban hajlongok ég és föld között, lovak és diadalívек hasa alatt bújok át. Szabad ember vagyok, csak kiszolgáltatott.

Heverhetnék itt akár csata után is, élettelenül, de egy élet után estem el, térdig, övig, lassan homlokig vágott vissza az anyaföldbe őfelsége, a sárkány. Mert velem egyáltalán meg kellett birkóznia. Szabad ember vagyok, csak kiszolgáltatott.

Fehér hó fia lehetnék, mintha engem is valaki papírra írt volna Jónásnak, János vitéznek – ha nem volnék ennyire szabad és ennyire kiszolgáltatott.

Légszomj

*Füst és madár – s nem párizsi tetőkön
esik, az ősz öntözi önmagát.
Még annyi táj és kép akad a földön.
Ha felleg vagy, vigyázz te is tehát.*

*Vigyázz tehát: aszályban annyit éltél.
Ez olyan táj, hol soha nem elég
se langy eső, se tudomány, se éhbér,
se szabadság, se szeretet, se lég.*

*Légszomja lesz itt minden gondolatnak,
furdalja, mint a lelkiismeret,
hogy féligmeddig fészket ide rakna
s elvágják attól, kit nagyon szeret.*

*Szeretsz repülni, nem szeretsz betörni?
Nézz ki: füst és madár majd megtanít,
hogy ott lehess lebegve, mint a börtön
felett a jog, és mégse végleg itt.*

*Itt semmi sem úgy, mindörökre élet,
mert délután már unalmas lehet.
Hogy bírtak végig mégis ezer évet
esőbb után törekvő fellegek?*

*Mert fellegzünk és füstölgünk s a szárnyunk
az első csábos széllel messzeszáll –
vagy integet csupán: hogy mégse szállunk,
mert mégse volt, még ez se volt aszály.*

GERGELY ÁGNES

A 137. zsoltár

*Ültünk Babylon folyópartjain.
Sírtunk. Babylon tenger nélkül él.
Hárfánk a fűzfán. Másképp szól a ktn.
Tőlünk verejték kell, nem szenvedély.
S nem érv, erünkől mért dőlt itt a vér.
Hát kihült jobbom legyen rá az ámen,
ha elfeledlek egyszer, Jeruzsálem.*

*Jelünk itt falba karmolja a nép.
Kik biztatják, sem tudják, mért teszik.
Királyi jel, sok más jelet tulélt.
Ne ródd fel, Uram, vétekül nekik!
Ne vágasd falhoz szép kisdedeik...!
És fájó orcám rángjon majd a számhoz,
ha elfeledlek egyszer, Arany János.*